

Chris De Stoop

Dit is mijn hof

(twee fragmenten)

Op een goeie kilometer afstand staat er wel een dozijn borden, die melden waarom we dit gebied zo waardevol moeten vinden. Ze tonen waar je moet kijken en leggen uit wat je ziet. Ze geven me het gevoel dat ik een passant ben, een toeschouwer, en het landschap een decor, zoals in een Disneyfilm. De natuur is niet meer iets wat er gewoon is, wat buiten ons staat, aan zichzelf overgeleverd. Ze is nu toevertrouwd aan een conservator.

Alle vee is nu van de wei en alleen de bulldozer blijft buiten achter in de regen, die gaandeweg overgaat in natte sneeuw. Binnen is het behaaglijk tussen de dampende koeienlijven. Maar we praten niet zoals vroeger met voldoening na over de hele operatie, we rakelen niet eindeloos op hoe hachelijk het wel was en hoe wild ze waren en hoeveel geluk we hadden dat we de beesten weer in de stal kregen, nee.

'Het boeren is bijna afgelopen,' zegt mijn broer voor de zoveelste keer, met op zijn gezicht een mengsel van schrik en wrok. 'Ze willen ons weg.'

'Nog lang niet,' zeg ik.

We zwijgen en kijken de stal rond, waarin het verval stilaan merkbaar wordt in de kromme buizen en roestige drinkbakken. De koeien zijn al gaan liggen, dicht bij elkaar, met hun zware koppen op elkaars buik. Ze kijken met glanzende ogen naar ons terug. Hun adem is zichtbaar als wolken stoom. De jonge vaarzen zitten nog vol onrust. Soms kunnen ze het niet houden van de schurft en schuren ze zich tegen de muren. Soms krommen ze hun rug en steken ze hun staart omhoog om pletsend te pissen en te schijten. Het spat tot op ons gezicht.

'Brave beesten,' zeg ik verkramp, om hem te paaien. 'Een mooi, gesloten en gezond zoogkoeienbedrijf, wat wil een boer nog meer?'

'Ze hebben de schijterij,' zegt hij. 'En de boerderij draait niet meer.'